

Conversații cu Dumnezeu

• Un dialog neobișnuit •

Volumul 1

Neale Donald Walsch

Introducere

Sunteți pe punctul de a trăi o experiență extraordinară. Sunteți pe punctul de a avea o conversație cu Dumnezeu. Da, da, știu ... Așa ceva nu e posibil. Credeți, probabil, (sau ați fost învățați să credeți) că *așa ceva nu este posibil*. Putem să ne adresăm lui Dumnezeu, desigur, dar nu putem vorbi *cu* Dumnezeu.

Vreau să spun că Dumnezeu nu ne *va răspunde*, nu-i așa? Cel puțin, nu sub forma unei conversații obișnuite, de fiecare zi.

Așa gândeam și eu. Atunci mi s-a revelat această carte. Chiar asta vreau să spun. Această carte nu a fost scrisă *de către* mine, mi s-a revelat. Și, când o veți citi, vi se va revela și vouă, *pentru că tuturor ni se arată adevărul pe care suntem pregătiți să-l aflăm*.

Probabil că viața mea ar fi fost mult mai ușoară, dacă aș fi păstrat totul pentru mine. Dar nu acesta a fost motivul pentru care am avut o asemenea revelație. Și oricare ar fi neplăcerile pe care această carte mi le-ar putea provoca (să fie considerată o blasfemie, un fals, sau eu să fiu numit un ipocrit pentru că nu am trăit aceste adevăruri în trecut sau - poate mai rău - un om sfânt) acum nimic nu mă mai poate opri din drum. Și nici nu vreau să mă opresc. Am avut mai multe ocazii să mă dau la o parte, dar nu le-am urmat.

Am decis să-mi urmez mai degrabă instinctul, decât să fac ce-mi spuneau oamenii din jur. Acest instinct îmi spune că nu este vorba de o prostie, de o lucrare a

unei imaginații frustrate din punct de vedere spiritual sau, pur și simplu, o posibilitate de justificare pentru un om care caută o dezvinovățire pentru o viață prost trăită.

Da, m-am gândit la toate acestea. Am dat cartea câtorva oameni s-o citească sub formă de manuscris.

Toți au fost impresionați.

Și toți au plâns. Și toți s-au veselit de bucuria și de umorul din ea. Și au spus că viețile lor s-au schimbat. Că au fost uluiți. Că li s-a dat putere. Mulți au spus că s-a schimbat ceva în ei.

Și atunci am știut că această carte este pentru toată lumea, că *trebuia* să fie publicată, pentru că este un dar minunat pentru toți cei care vor cu adevărat un răspuns și cărora cu adevărat le pasă când pun întrebări; pentru toți cei care au pornit în căutarea adevărului cu inimă sinceră, cu dor în suflet și minte deschisă. Deci, este *pentru noi toți*.

Această carte adresează în totalitate întrebările pe care ni le-am pus cu toții despre viață și dragoste, scop și menire, oameni și legături, bine și rău, vină și păcat, iertare și mântuire, drumul spre Dumnezeu și drumul spre iad ... *totul*.

Se discută aici în mod direct despre sex, putere, bani, copii, căsătorie, divorț, viață, muncă, sănătate, viața de dincolo, de dinainte ... *totul*.

Se analizează războiul și pacea, cunoașterea și necunoașterea, a da și a primi, bucuria și tristețea.

Se aruncă o privire asupra concretului și abstractului, vizibilului și invizibilului, adevărului și neadevărului.

S-ar putea spune că această carte reprezintă „cele mai recente cuvinte ale lui Dumnezeu”, deși unora le-ar veni cam greu să creadă aceasta, mai ales dacă se gândesc că Dumnezeu nu a mai vorbit de 2000 de ani, sau că, dacă *a continuat* să comunice cu cineva, aceștia au fost sfinții, vindecătorii, sau cei care stau în meditație de 30 de ani, sau sunt buni de 20, sau sunt cel puțin cumsecade de 10 (eu neincluzându-mă în nici

Conversații cu Dumnezeu

una dintre aceste categorii).

Adevărul este că Dumnezeu vorbește cu toată lumea. Cu cei buni și cu cei răi. Cu sfântul și cu ticălosul. Și, desigur, cu noi toți. De exemplu, cu tine. Dumnezeu a venit la tine pe multe căi în timpul vieții tale și aceasta este una dintre ele.

De câte ori ai auzit vechea zicală: *când elevul este pregătit, profesorul apare?* Această carte este profesorul nostru.

Eu am știut că vorbeam cu Dumnezeu la scurtă vreme după ce această carte mi s-a revelat. Că vorbeam direct, personal și incontestabil. Că Dumnezeu îmi răspundea la întrebări în măsura în care eu eram în stare să înțeleg. Adică, mi se răspundea într-un mod și cu niște cuvinte pe care Dumnezeu știa că le voi înțelege.

Din această cauză, răspunsurile sunt exprimate în stil familiar și conțin referințe la materiale pe care le-am adunat din alte surse și din experiențe anterioare de viață.

Acum știu că tot ceea ce mi s-a întâmplat în viață *mi-a venit de la Dumnezeu*, că totul este adunat într-un răspuns minunat, complet, *la fiecare întrebare pe care mi-am pus-o vreodată*.

În timp ce aveam această revelație, mi-am dat seama că se naște o carte, o carte care trebuie publicată. Într-adevăr, în timpul ultimei părți a dialogului (în februarie 1993) mi s-a spus în mod clar că urmau să se nască *trei* cărți și că:

1. Prima se va ocupa în special de probleme personale, cu accentul pe șansele și situațiile din viața individului;

2. A doua va trata subiecte globale din viața geopolitică și metafizică a planetei, dificultățile pe care omenirea le întâmpină;

3. A treia se va ocupa de adevărurile universale de cel mai înalt grad și de dificultățile și șansele pe care le are sufletul.

Aceasta este prima din cele trei cărți, terminată în

februarie 1993. Trebuie să explic faptul că, pe măsură ce transcriam dialogul, subliniam și încercuiam cuvintele și propozițiile care-mi veneau accentuate în mod special - ca și cum Dumnezeu le-ar fi rostit cu o voce foarte puternică - iar la tipar acestea au fost scrise cu litere italice.

Sunt obligat să recunosc acum că - după ce am citit și recitat înțelepciunea cuprinsă aici - mă simt profund rușinat de propria mea viață care a fost marcată de repetate greșeli, de nelegiuiri, de comportări rușinoase, de alegeri și hotărâri pe care sunt sigur că alții le consideră vătămătoare și de neiertat.

Deși am profunde remușcări pentru că am învățat provocând altora durere, sunt extraordinar de recunoscător pentru tot ceea ce am învățat și mai am încă de învățat mulțumită oamenilor din viața mea. Le cer tuturor scuze pentru încetineala cu care am învățat.

Totuși, sunt încurajat de Dumnezeu să mă iert pe mine însumi pentru eșecurile mele și să nu trăiesc în frică și vină, ci să mă străduiesc în permanență - să continui să mă străduiesc - pentru a trăi experiența unei viziuni mai înalte.

Știu că acest lucru îl dorește Dumnezeu de la noi toți.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Crăciun

În primăvara anului 1992, de Paște dacă nu mă înșel, în viața mea s-a întâmplat un fenomen extraordinar.

Dumnezeu a început să vă vorbească.

Prin mine.

Să vă explic.

În acea perioadă eram foarte nefericit în plan personal, profesional și emoțional și simțeam că viața mea era un eșec la toate nivelurile. Întrucât eram obișnuit de ani de zile să-mi scriu gândurile sub formă de scrisori (pe care de obicei nu le expediam niciodată), mi-am luat caietul meu galben și am început să-mi revărs sentimentele.

De data asta, în loc să adresez scrisoarea unei alte persoane pe care mi-o imaginam că mă chinuiește, m-am gândit să mă duc direct la sursă; direct la cel care ne chinuiește cel mai tare.

M-am hotărât să-l scriu o scrisoare lui Dumnezeu.

A fost o scrisoare plină de pasiune, ciudă, confuzii, răstălmăciri și condamnări. O *grămadă* de întrebări furibunde.

De ce nu îmi mergea bine în viață? Ce trebuia să fac pentru asta? De ce nu puteam fi fericit în relațiile pe care le aveam? Oare banii or să mă ocolească întotdeauna? În cele din urmă - și cea mai puternică întrebare - *ce am făcut ca să merit o viață de luptă continuă?*

Spre surpriza mea, pe când măzgăleam ultima întrebare amară și fără de răspuns și mă pregăteam să arunc stiloul, mâna mi-a rămas poziționate pe hârtie, ținută parcă de o forță invizibilă. Brusc, stiloul a început să se miște singur. Nu aveam habar despre ce urma să scriu, dar se forma o idee și m-am decis să o urmez. A apărut...

Chiar vrei să primești răspuns la toate aceste

întrebări, sau doar ai scris ce ai pe suflet?

Am clipit... și în minte mi-a apărut un răspuns.

L-am scris și pe acesta.

Și una și alta. Sigur că scriu ce am pe suflet dar, dacă aceste întrebări au un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud!

Ești al „naibii” în multe privințe. N-ar fi mai bine să fii „al lui Dumnezeu”?

Și am scris: Adică ce vrei să spui?

Fără să-mi dau seama, începusem o conversație ... și ideea nu este că scriam, ci că *mi se dicta*.

Această dictare a continuat vreme de trei ani, timp în care habar nu aveam încotro mă îndreptam. Răspunsurile la întrebările pe care le scriam pe hârtie nu-mi veneau niciodată până când întrebarea nu era scrisă complet și până nu *îmi goleam capul de gânduri*. Adesea, răspunsurile apăreau mai repede decât puteam eu să scriu și trebuia să mâzgălesc ca să țin pasul. Când mintea îmi devenea confuză sau pierdeam speranța că acele cuvinte proveneau de undeva anume, puneam stiloul jos și mă îndepărtam de dialog până când mă simțeam din nou inspirat - îmi pare rău, acesta este singurul cuvânt care se potrivește cu adevărat - să mă întorc la caietul meu galben și să încep să scriu din nou.

Aceste conversații continuă încă. Și mult din ele se află pe paginile care urmează... pagini care conțin un dialog uluitor în care nu am crezut la început, pe care apoi l-am considerat a avea valoare personală, dar care înțeleg acum că este mesaj pentru mulți și nu numai pentru mine. Este pentru tine și pentru toți ceilalți cărora le-a parvenit acest material.

Și asta pentru că întrebările mele sunt și întrebările

tale.

Vreau ca tu să intri în acest dialog cât de repede poți, deoarece ceea ce contează aici nu este povestea *mea*, ci a *ta*. Povestea vieții *tale* te-a adus aici. Acest material este relevant pentru experiența *ta* personală. Altfel n-ai fi acum aici.

Deci, să începem dialogul cu o întrebare pe care eu o pun de foarte multă vreme:

Cum vorbește Dumnezeu și cui?

Când am pus această întrebare, uite ce răspuns am primit:

Eu vorbesc cu toată lumea. Tot timpul. Întrebarea nu este, cu cine vorbesc; întrebarea este, cine Mă ascultă.

Intrigat, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea mai multe detalii.

Iată ce a spus Dumnezeu:

În primul rând, să schimbăm cuvântul *a vorbi* cu *a comunica*. Este un cuvânt mai bun, mai plin, mai potrivit. Când încercăm să vorbim unul cu celălalt - Eu cu tine, tu cu Mine - suntem imediat constrânși de incredibila limitare a cuvintelor. Din acest motiv, Eu nu comunic numai prin cuvinte. De fapt, o fac rareori. Cea mai obișnuită formă prin care Eu comunic o reprezintă *sentimentele*.

Sentimentul este limbajul sufletului.

Dacă vrei să știi ce adevăr găsești tu într-o anumită situație, gândește-te ce *simți* față de ea. Sentimentele sunt uneori greu de descoperit - și adesea chiar și mai greu de recunoscut. Cu toate acestea, cele mai ascunse și mai profunde sentimente reprezintă cel mai mare adevăr.

Secretul este să ajungi la aceste sentimente.

Am să-ți arăt cum. Iarăși. Dacă vrei.

I-am spus lui Dumnezeu că vroiam cu adevărat, dar că, în acest moment, dorința mea cea mai mare era să primesc un răspuns complet și detaliat la prima mea întrebare. Iată ce mi-a spus Dumnezeu:

Eu comunic și prin *gând*. Gândul și sentimentele nu sunt același lucru, deși ele pot apărea în același timp. Când comunic prin gând, folosesc adesea imagini vizuale. Din acest motiv, gândurile sunt mai eficiente ca unelte de comunicare decât cuvintele simple.

Pe lângă sentimente și gânduri, folosesc ca un important mijloc de comunicare vehiculul *experienței*. Și în cele din urmă, când nu reușesc prin sentimente, gânduri și experiență, folosesc *cuvinte*. Cuvintele sunt cu adevărat mijlocul de comunicare cel mai puțin eficient. Ele sunt cele mai expuse la interpretări greșite și cel mai adesea prost înțelese.

De ce? Deoarece cuvintele sunt, pur și simplu, *sunete* rostite care *înlocuiesc* sentimentele, gândurile și experiența. Ele sunt simboluri, semne, embleme. Ele nu sunt Adevăr. Ele nu sunt realitatea.

Cuvintele pot să te ajute să înțelegi ceva. Experiența îți permite să știi. Și totuși, există anumite lucruri pe care nu le poți trăi ca experiență. Așa că v-am dat celelalte unelte de cunoaștere. Acestea se numesc sentimente. Și, de asemenea, gânduri.

Suprema ironie este că voi ați dat atât de mare importanță Cuvântului lui Dumnezeu și atât de puțină experienței.

De fapt, ați minimalizat atât de tare valoarea experienței încât, atunci când trăiți o *experiență* legată de Dumnezeu și care diferă de ceea ce *ați auzit* despre Dumnezeu, în mod automat *abandonați experiența și luați de bune cuvintele*, când ar trebui să fie exact invers.

Experiența și sentimentele voastre reprezintă ceea ce voi știți faptic și intuitiv despre acel lucru. Cuvintele

Conversații cu Dumnezeu

încearcă doar să simbolizeze ceea ce știți și adesea pot să producă *confuzie*.

Acestea sunt deci uneltele cu care Eu comunic; totuși, ele nu sunt metode, pentru că nu toate sentimentele, nu toate gândurile, nu toată experiența și nu toate cuvintele sunt de la Mine.

Multe cuvinte au fost rostite în numele Meu. Multe gânduri și multe sentimente au fost sponsorizate de cauze care nu erau creația Mea directă. Multe experiențe rezultă din toate acestea.

Problema este una de discernământ. Dificultatea constă în a face diferența între mesajele de la Dumnezeu și datele venite din alte surse. Diferențierea se face simplu, aplicând o regulă de bază:

Mie Îmi aparțin Gândul vostru cel mai Înalt, Cuvântul vostru cel mai Clar, Sentimentul vostru cel mai Măreț. Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferențiere devine ușoară și ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-și dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar și cel mai Măreț.

Îți voi da totuși aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând care conține bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte care conțin adevărul. Cel mai Măreț sentiment este acel sentiment pe care-l numiți dragoste.

Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori și una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt așezate.

Acum, după ce am stabilit care mesaje sunt ale Mele și care vin din altă sursă, singura problemă care rămâne este dacă mesajele Mele vor fi luate în seamă.

Majoritatea mesajelor Mele nu sunt luate în seamă. Unele, pentru că par prea bune ca să fie adevărate. Altele, pentru că par prea grele pentru ca să fie urmate. Multe, pentru că sunt, pur și simplu, înțelese greșit. Majoritatea, pentru că nu sunt primite.

Cel mai puternic mesager al Meu este experiența,

dar până și pe acesta îl ignorați. Îi ignorați *în special* pe acesta.

Lumea voastră n-ar arăta așa cum arată acum dacă ați fi dat, pur și simplu, ascultare propriei voastre experiențe. Rezultatul faptului că *nu* ați dat ascultare experienței este că o re trăiți iarăși și iarăși. Asta, pentru ca planul Meu să nu fie contracarat și voința Mea să nu fie ignorată. *Veți primi* mesajul. Mai devreme sau mai târziu.

Nu vă voi forța totuși. Nu vă voi sili niciodată. V-am dat liber arbitru - puterea de a face ce considerați voi că e mai bine și nu o să vi-l iau niciodată înapoi.

Așa că voi continua să vă trimit, iarăși și iarăși, aceleași mesaje în decursul mileniilor și către oricare colț pe care-l veți ocupa în univers. Vă voi trimite mesajele Mele la nesfârșit, până când le veți primi și le veți asimila, considerându-le ale voastre însivă.

Mesajele Mele vor veni în sute de forme, în mii de momente, pe parcursul a milioane de ani. Nu puteți să nu le primiți, dacă ascultați cu adevărat. Nu le puteți ignora dacă le-ați auzit cu adevărat. Astfel, comunicarea noastră va începe cu seriozitate. Asta, deoarece în trecut doar v-ați *adresat* Mie, v-ați *rugat* Mie, ați intervenit la Mine în favoarea cuiva, M-ați implorat și uite că, acum, Eu pot să vă *răspund*, așa cum o fac aici.

De unde știu eu că această comunicare este de la Dumnezeu? De unde știu că nu este propria mea imaginație?

Care ar fi diferența? Nu-ți dai seama că aș putea acționa la fel de ușor prin imaginația ta, ca și prin orice alt mod? Ți-aș aduce *exact* gândurile, cuvintele sau sentimentele corecte în orice moment, potrivite perfect cu scopul din clipa aceea, folosind una sau mai multe modalități.

Vei ști că aceste cuvinte sunt de la Mine pentru că

Conversații cu Dumnezeu

tu, de la tine putere, nu ai vorbit niciodată așa de clar. Dacă ai fi discutat atât de clar despre aceste întrebări, nu le-ai mai fi pus.

Cu cine comunică Dumnezeu? Cu oameni speciali?

În momente speciale?

Toți oamenii sunt speciali și toate momentele sunt deosebite.

Nu există nici o persoană sau nici un moment mai special decât celălalt. Mulți oameni cred că Dumnezeu comunică în moduri deosebite și numai cu oameni deosebiți. Aceasta îndepărtează masa de oameni de la responsabilitatea de a auzi mesajul Meu, cu atât mai puțin de a-l *primi* (ceea ce este cu totul altceva) și le permite să ia de bun cuvântul altcuiva în orice privință.

Nu *trebuie* să Mă ascultați, pentru că ați decis deja că alții M-au ascultat în legătură cu orice subiect și voi trebuie să-i ascultați pe *ei*.

Ascultând ceea ce *alți* oameni cred că M-au auzit pe Mine spunând, *voi* nu trebuie să *gândiți deloc*.

Acesta este cel mai mare motiv pentru care, pe plan personal, unii oameni se îndepărtează de mesajele Mele. Dacă acceptați că primiți mesajele Mele *în mod direct*, atunci sunteți responsabili pentru felul în care le interpretați. Este mult mai sigur și mult mai ușor să acceptăm interpretarea altora (chiar a celor care au trăit acum 2000 de ani) decât să încercăm să interpretăm mesajul pe care-l primim în acest moment.

Totuși, te invit la o nouă formă de comunicare cu Dumnezeu. O comunicare *cu dublu sens*. Adevărul este că tu M-ai invitat. Eu am venit la tine sub această formă, chiar acum, ca să *răspund chemării tale*.

De ce unii oameni, cum ar fi Christos, par să audă mai mult din comunicările Tale decât alții?

Pentru că unii oameni vor cu adevărat să asculte. Ei vor să audă și vor să rămână *deschiși* la comunicare, chiar și atunci când aceasta pare înspăimântătoare, nebunească sau absolut greșită.

Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu, chiar atunci când ceea ce se spune pare a fi greșit?

Mai ales când pare greșit. Dacă voi credeți că aveți dreptate în toate privințele, ce nevoie mai aveți să vorbiți cu Dumnezeu?

Dați-i drumul și acționați așa cum știți. Dar, observați că, de când sunteți, tot asta faceți. Și uitați-vă în ce hal a ajuns omenirea. E clar că v-a scăpat ceva. E limpede că există ceva ce nu înțelegeți. Numai ceea ce înțelegeți voi vi se pare corect, deoarece „corect” este un termen pe care-l folosiți pentru a desemna ceva cu care sunteți de acord.

Deci, ceea ce v-a scăpat, vă va apărea la început ca fiind „greșit”.

Singurul mod de a face un pas înainte este de a vă pune întrebarea: „Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce eu am considerat că este ‚greșit’ este ‚corect’?” Orice mare savant știe acest lucru. Când ceea ce face nu dă rezultate, un savant dă deoparte toate presupunerile și o ia de la capăt. Toate marile descoperiri s-au făcut când oamenii au acceptat și au dorit să *nu aibă dreptate*. Exact de asta e nevoie acum.

Nu poți să-L cunoști pe Dumnezeu, până nu ai încetat să-ți mai spui că-L cunoști *deja* pe Dumnezeu. Nu poți să-L auzi pe Dumnezeu, până nu încetezi de a crede că L-ai auzit deja.

Nu pot să-ți spun Adevărul Meu, până când tu nu încetezi să-Mi spui adevărul tău.

Dar adevărul meu despre Dumnezeu vine de la *Tine*.

Conversații cu Dumnezeu

Cine a spus asta? Alții.
Care alții?

**Conducătorii. Preoții. Rabinii. Pastorii. Cărțile.
Cerule, Biblia!!.**

Acestea nu sunt surse autorizate.

Nu sunt?

Nu.

Atunci care sunt?

Ascultă-ți *sentimentele*. Ascultă-ți Gândurile Cele mai Înalte. Ascultă-ți experiența. Ori de câte ori oricare dintre ele diferă de ceea ce ți s-a spus de către profesor sau ai citit în cărțile tale, uită cuvintele. *Cuvintele sunt purtătoarele cele mai puțin demne de încredere ale Adevărului.*

Atât de multe vreau să-Ți spun. Atât de multe vreau să întreb. Nu știu de unde să încep. De exemplu, cum se face că nu Te arăți?

Dacă există cu adevărat un Dumnezeu și Tu ești acela, de ce nu Te arăți într-un mod pe care-l putem înțelege cu toții?

Am făcut-o de nenumărate ori. O fac chiar acum.

Nu. Vreau să spun printr-o metodă de revelație care este de necontestat; care nu poate fi negată.

Cum ar fi?

Cum ar fi, să apari chiar acum în fața ochilor mei.

O fac chiar acum.

Unde?

Oriunde te uiți.

Nu, vreau să spun: într-un mod de necontestat. Într-un mod pe care nici un om nu l-ar putea nega.

Cum ai vrea să fie ăsta? Sub ce formă sau înfățișare ai vrea să apar?

Sub forma sau înfățișarea pe care o ai Tu cu adevărat.

Aceasta ar fi imposibil, deoarece Eu nu am o formă sau înfățișare pe care tu să le poți înțelege. Aș putea adopta o formă sau o înfățișare pe care tu *le-ai putea* înțelege, dar atunci toată lumea ar presupune că ceea ce ei văd este unica formă sau înfățișare a lui Dumnezeu, mai degrabă decât una din multele forme sau înfățișări ale lui Dumnezeu.

Oamenii cred că Eu sunt ceea ce ei văd, mai degrabă decât ceea ce ei *nu* văd. Dar Eu sunt Marele Nevăzut, nu felul în care apar Eu într-un anumit moment. Ca să zic așa, Eu sunt ceea ce Eu *nu sunt*. Eu vin din această stare de *Eu nu sunt* și la ea Mă întorc întotdeauna.

Totuși, când Eu apar într-o anumită formă sau alta - o formă în care Eu cred că oamenii Mă pot înțelege, *ei îmi atribuie aceea formă pentru totdeauna*. Dacă aș apărea altor oameni în orice altă formă, primii ar spune că nu am fost Eu, pentru că acum nu arăt la fel și nici nu spun aceleași lucruri, așa încât, cum aș putea fi Eu?

Conversații cu Dumnezeu

Vezi deci că nu contează în ce formă sau în ce mod Mă arăt - *orice* mod aș alege și *orice formă* aș lua, *nici una* nu ar fi de necontestat.

Dar dacă Tu ai face ceva care ar scoate în evidență adevărul asupra a ceea ce ești, fără nici un dubiu sau semn de întrebare ...

... ar fi totuși unii care ar spune că este de la diavol - sau, pur și simplu, din imaginația cuiva. Sau din orice altă cauză în afară de Mine.

Dacă M-aș arăta ca Dumnezeu Atotputernic, Împărat al Cerului și al Pământului și aș mișca munții ca să o dovedesc, există cei care ar spune „trebuie că e Satana”.

Și așa și trebuie să fie. Pentru că Dumnezeu nu se arată ca Dumnezeu în Sine, din sau prin observare exterioară, ci prin experiență interioară. Și, atunci când experiența interioară L-a arătat pe Dumnezeu în Sine, observația exterioară nu mai este necesară. Iar dacă observația exterioară este necesară, experiența interioară nu este posibilă.

Deci, dacă ai nevoie de o revelație, nu poți să o ai, pentru că, însuși actul de a cere este o afirmare a faptului că ea lipsește; că nimic din Dumnezeu nu se arată acum. O astfel de afirmație dă naștere la experiență. Pentru că, gândul tău despre ceva este *creator* și cuvântul tău este *producător*, iar gândul tău și cuvântul tău sunt extrem de eficiente în a da naștere realității tale.

Drept urmare, vei trăi experiența faptului că *Dumnezeu nu se arată acum*, pentru că, dacă s-ar arăta, tu nu l-ai *cere* lui Dumnezeu să o facă.

Asta înseamnă că eu nu pot să cer tot ceea ce vreau?

Vrei să spui că, dacă ne rugăm pentru ceva, de fapt îndepărtăm acel lucru de la noi?